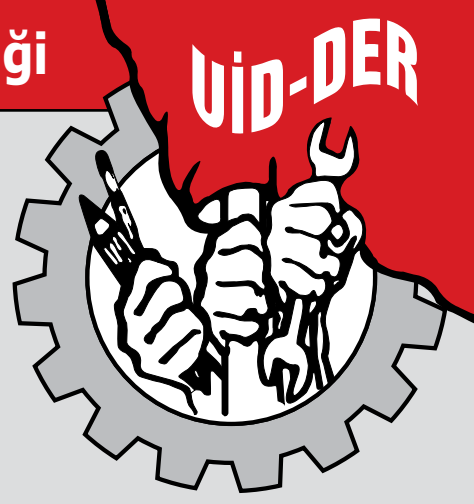

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Eylül 2014 • No:78

Kapitalist Sömürüye, Savaşlara, İş Kazalarında İşçilerin Öldürülmesine, İşsizliğe, Yoksulluğa Karşı Mücadele Edelim!

Sınıfsız, Sömürsüz Bir Dünya Hayal Değil!

Kardeşler, hepimiz kendimize sormalıyız: Nasıl bir dünyada ve nasıl bir düzende yaşıyoruz? Bizlerin, çocuklarımızın ve onlardan sonraki neslin geleceği nasıl belirlenecek? Daha da önemlisi kim belirleyecek?

Evet, kim belirleyecek geleceğimizi?

Sömürünün, savaşların ve sınıfların olmadığı, iş kazalarında işçilerin ölmediği, insanın insanı ezmediği bir düzen mi, yoksa kapitalizm mi?

Kapitalizm çürümüş ve tükenmiştir. Kapitalizm insanlığa yıkım ve gözyaşından başka hiçbir şey veremez, vermemektedir. Çünkü kapitalizm, insanın insanı sömürdüğü, bir avuç kapitalistin/patronun bizim ürettiğimiz zen-

ginliğe el koyduğu, milyarlarca insanın ise yoksulluk ve sefalet koşullarında yaşadığı bir düzenin adıdır.

Kısacası, dünyanın neresinde olursa olsun işçi sınıfı üretiyor, patronlar sınıfı ise üretilen zenginliğe el koyuyor. Kapitalist sömürü düzeninde sefahat ve ihtişam bir yanda, sefalet öte yandadır.

Bu düzende her gün 1 milyardan fazla insan aç yaşıyor. Dünya nüfusunun yarısından fazlası yoksulluk koşullarına katlanıyor. Her sene 11 milyondan fazla çocuk açlıktan ve önlenebilir hastalıklardan ölüyor.

Yani kapitalist sistem tam anlamıyla akıl dışı bir sistemdir. Teknolojik gelişmeler sonucu günde 4 saat ve hatta

daha az çalışarak tüm insanlığın temel ihtiyaçlarını asgari düzeyde karşılamak mümkün hale gelmesine rağmen, iş saatleri uzuyor ve işsizlik giderek tırmanıyor.

Biz işçilerin dünya kadar sorunu var. Uzun iş saatleri, düşük ücretler, taşeronlaştırma sistemi, güvencesizlik, iş kazaları ve iş cinayetleri sorunlarımızın başında geliyor. İşte Soma'dan sonra Torunlar İnşaat'ta 10 işçi kardeşimizi daha sermayeye kurban verdik. İş güvenliği önlemleri alınmadığı için 2014'ün ilk dokuz ayında, iş kazalarında daha şimdiden 1300 işçi yaşamını kaybetmiş durumda.

Kardeşler, bu düzende her şey bir mal olarak görülür.

Önemli olan insan değil, paradır, sermayedir, kârdır. Başta medya olmak üzere düzenin tüm kurumları insanlara bu düşünceyi aşıyorlar.

Örneğin toplumun süte ihtiyacı olması önemli değildir. Eğer süt kârlı değilse, patron süt tesisini kapatır ve gider silaha yatırım yapar.

Üretilen silahlar, Ortadoğu'da görüleceği üzere kurşun veya bomba olarak emekçi halkların tepesine yağarken, kapitalistler büyük kârlar elde ederler. Emperyalist-kapitalist devletlerin başını çektiği savaşların amacı pazar ve yatırım alanlarına el koymaktır. ABD emperyalizmi Irak'ı ve Afganistan'ı yerle bir ederken ve savaş görüntüleri film gibi televizyonlarda sunulurken, silah şirketlerinin kârları da kat be kat artmaktaydı.

Şunu hiç unutmayalım: Savaş kapitalist düzenin ayrılmaz bir parçasıdır.

İşte bu nedenle bugün Suriye, Irak ve tüm Ortadoğu tam bir savaş bataklığına dönüşmüş durumda. Milyonlarca insan yerini yurdunu terk ederek göçmen hale gelmiş, acımasız ve insanlık dışı koşullarda yaşamaya mecbur edilmiştir.

Bir kez daha altını çizelim: Kapitalist sömürü düzeni işçilere, emekçilere, kısacası insanlığa yıkım, acı ve gözyaşından başka hiçbir şey veremez.

Kardeşler, bilmeliyiz ki bu kâr düzenine mahkûm değiliz. İnsan emeğinin sömürülmediği, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun, savaşların, iş cinayetlerinin, acı ve gözyaşının olmadığı bir dünya mümkündür.

Geçmişten günümüze emekçiler zorbalığa boyun eğmemiş, umutsuz olmamış ve daima sömürsüz bir dünya için mücadele etmişlerdir. Etmeye de devam edecekler!

Ama bu mücadeleler çeşitli nedenlerden ötürü hedefine ulaşamıyor. Çünkü işçiler, hem yaşadıkları ülkelerde hem de dünya ölçeğinde

tam bir birlik içinde değiller. Tüm zenginliği üreten işçiler birleştiklerinde, onların karşısında kimse duramaz. İşte patronlar bu gerçeği çok iyi biliyorlar.

Bundan ötürü işçileri çeşitli biçimlerde bölüp parçalıyor ve bir araya gelmelerinin önüne geçmeye çalışıyorlar.

Farklı milletlerden ve dinlerden olan işçileri milliyetçilik ya da dinsel ayırım temelinde birbirlerine karşı kışkırtıyorlar.

Şöyle dönüp Türkiye'ye bir bakalım: Egemen sınıfı oluşturan burjuvazinin partileri, toplumu farklı kutuplara bölmüş durumdalar. Kendi çıkarları için toplumu yapay bir şekilde bölen AKP, CHP ve MHP; halkın çeşitli kesimlerini birbirine karşı kışkırtmaya ve hatta düşmanlaştırmaya çalışmaktadır.

Ne yazık ki aynı sınıfın parçaları olan işçiler, birlik ve beraberlik içinde olamadıkları için bu düzen partilerinin arkalarına takılıyorlar.

Oysa işçilerin çıkarları, patronların çıkarından tamamen farklıdır. Dolayısıyla işçilerin adresi patronlara hizmet eden düzen partileri olamaz, olmamalıdır.

Şurası çok açık ki, eğer biz işçiler sorunlarımızı etrafında bir araya gelip birleşmezsek, AKP kılını kıpırdatmayacak. Düzen partileri kendi çıkarları için bizleri bölüp parçalamaya devam edecekler.

Buna izin vermeyelim!

Biz işçi sınıfıyız ve işçi sınıfı olarak kendi bağımsız çıkarlarımızı temelinde örgütlenmeli, birleşmeliyiz.

Birleşip mücadele ettiğimizde, diğer milliyetlerden işçilerin de bizlerin sınıf kardeşi olduğunu göreceğiz. Hangi millet veya dinden olursa olsun, sınıfsız, sömürsüz bir dünyanın kapılarını ancak işçilerin mücadelesi açabilir. Çünkü tüm zenginliği üreten, ama işsizliğe ve yoksulluğa katlanan ve kapitalist sömürü düzeninden çıkarı olmayan tek sınıf işçi sınıfıdır.

Kapitalizme boyun eğmek zorunda değiliz. Sömürünün ve savaşların olmadığı, kadınların ve çocukların ezilmediği, tüm insanların özgür olduğu sosyalist bir dünyayı kuracak gücümüz var. Yapmamız gereken şey, işyerlerinden başlayarak ülke genelinde ve aynı zamanda dünya ölçeğinde işçi kardeşlerimizle yan yana gelmek, bilinçlenmek ve kapitalizmi tarihin çöplüğüne atmak için mücadele etmektir. Bir kez daha vurgulayalım: Sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurmak hayal değildir! ■

Kapitalist sömürü düzeni işçilere, emekçilere, kısacası insanlığa yıkım, acı ve gözyaşından başka hiçbir şey veremez. Kapitalizmin kâr düzenine mahkûm değiliz. İnsan emeğinin sömürülmediği, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun, savaşların, iş cinayetlerinin, acı ve gözyaşının olmadığı bir dünya mümkündür.

Fazla Çalışma ve Bozulan İşçi Psikolojisi

İşçiler, sosyal çevrelerinden kopuk, yorgun, mutsuz, bunalımlı, geçim derdi bitmeyen, işyeri ile ev arasına sıkışmış tek düze bir hayatı elbette hak etmiyorlar. Birleşmek, örgütlenmek ve daha iyi bir hayat için mücadeleye girişmek, bir işçinin kendi hayatı ve yakınları için atacağı en akılcı adımdır.

Her gün milyonlarca işçi, uzun saatler boyu çalışmaktan bitap düşüyor ve tükenmiş bir şekilde evlerinin yolunu tutuyor. İşverenler daha fazla işçi çalıştırmaktansa, az sayıda işçiyi daha uzun sürelerle ve daha yoğun çalıştırmayı tercih ediyorlar. Patronlar ve onların sözcüsü AKP hükümeti, Türkiye’de işçilerin az çalıştığını, çok tatil yaptığını iddia etse de gerçek bu değildir. OECD üyesi 34 ülkede haftalık çalışma süreleri 31 saat ile 40 saat arasında değişirken, Türkiye’de yasal haftalık çalışma süresi 45 saattir. Fazla mesailer yüzünden bu süre haftada 70 saati bile geçmektedir.

Kapitalist ekonomi büyüyor, patronlar zenginleşiyor. Ama işsizlik azalmıyor. Milyonlarca işçinin işsiz olması ve işsizlik tehdidi, örgütsüz işçileri, ağır iş koşullarına ve düşük ücretlere boyun eğmek zorunda bırakıyor. Düşük ücretler yüzünden ay sonunu getiremeyen işçilerin çoğu, gelirlerini biraz arttırabilmek ve ailelerini geçindirebilmek için, fazla mesailere kalmaya gönüllü oluyorlar. Fazla mesailer, işçileri ekonomik olarak bir nebze olsun rahatlatırsa bile sağlıklarını bozuyor, adeta ömürlerini törpülüyor.

Fabrikalarda, ağır ve yorucu işlerde kimi zaman 12 saati bile aşan sürelerle çalışan, insan doğasına aykırı olan gece vardiyalarında çalışıp gündüz uyumaya çalışan işçiler, pek çok sorun yaşıyorlar. Evini geçindirme sorumluluğu taşıyan işçi, gece vardiyalarına gitmek veya fazla mesailere “razı” olmak zorunda kalıyor. Ancak bu şekilde çalışan işçiler, “sinirsel yorgunluk” denilen sorunu yaygın biçimde yaşıyorlar. Sinirsel yorgunluk sonucunda, iç daralması, hırçınlık, öfke, saldırganlık, aşırı duyarlılık, uykusuzluk, dikkat eksikliği gibi sorunlar ortaya çıkıyor. Uzayan çalışma saatleri ve gece vardiyaları, işçinin fiziksel ve ruhsal sağlığını mahvediyor. Özellikle gece vardiyaları insanın sağlığını ciddi anlamda bozuyor.

İşçi Dayanışması okurlarının UID-DER’e gönderdiği mektuplar, işçilerin yaşadıkları trajedilerle dolu. Çocuğunu sadece uyurken görebilenler, fazla mesaiye kalmadığı için baskı görenler, fazla mesailerden dolayı ailesiyle ilişkileri bozulanlar, eşlerinden boşananlar, sosyal hayatları yok olanlar...

İnsan toplumsal bir varlıktır. İnsanların, aileleri başta olmak üzere çevrelerindeki insanlarla zaman geçirmeleri, en doğal, en vazgeçilmez ihtiyacıdır. Uzun yıllar boyunca enerjisini işyerinde tüketen, eve geç saatlerde yorgun argın gelen, eşine, çocuklarına ve sevdiklerine zaman ayıramayan, çevresiyle sosyalleşmeye zamanı ve enerjisi kalmayan işçilerin psikolojileri de bozuluyor. İşçinin hem bedeni hem ruhu erken yaşlanıyor. Ailesinden ve sosyal hayattan uzaklaşan işçi yalnızlaşıyor, yaşama sevincini kaybediyor. Ev ile

işyeri arasına sıkışmış yorgunluk ve bitkinlik içerisinde geçen yıllar bir insanı nasıl mutlu edebilir ki?

Fazla çalışma, insanın kendini dış dünyadan soyutlayarak içine kapanmasına, yani asosyal hale gelmesine yol açıyor. Asosyal hale gelen insan, diğer insanlarla iletişime geçemez. Kendisini ifade etmesi zorlaşır. Mutsuzluk, memnuniyetsizlik, bunalım hali içerisinde yaşama sevincini kaybeder. Asosyal yaşamak ruhsal ve sinirsel hastalıklara sebep olabiliyor. Depresyonun bugün ne kadar yaygın hale geldiğini biliyoruz. Çoğu zaman işçi, depresyonda olduğunun bile farkına varamıyor.

İşçi Dayanışması bültenimiz için yaptığımız röportajlardan birinde Punto direnişçisi bir işçi, sendikalaşma mücadelesine girmesinin en önemli sebeplerinden birinin, uzun çalışma saatleri yüzünden çocuklarını görememesi olduğunu anlatıyordu. Direnişe başladıklarından beri çocuklarını ve eşini rahatça görebilmenin ve zaman ayırabilmenin mutluluğunu yaşadığını ifade etmişti.

İşçiler, sosyal çevrelerinden kopuk, yorgun, mutsuz, bunalımlı, geçim derdi bitmeyen, işyeri ile ev arasına sıkışmış tek düze bir hayatı elbette hak etmiyorlar. Birleşmek, örgütlenmek ve daha iyi bir hayat için mücadeleye girişmek, bir işçinin kendi hayatı ve yakınları için atacağı en akılcı adımdır. Mücadele eden işçi sadece emeği, ekmeği, hakkı, onuru için değil, aynı zamanda sevdikleriyle ve sosyal çevresiyle birlikte yaşayabileceği daha iyi bir hayat için mücadele eder. UID-DER üyesi işçilerin sıkça dile getirdiği bir gerçek var. Onlar, derneğe adım attıklarında sadece psikolojik olarak değil, bedensel hastalıklarının dâhi iyileştiğini anlatıyorlar. Hak aramanın, onurunu korumanın, sömürüye karşı çıkmamanın, geleceğe dair en güzel umutların kaynağı ve taşıyıcısı örgütlü işçi sınıfıdır. Örgütlü işçiler, yaşama sevinciyle dolar. Mutluluk örgütlü mücadelededir. Sevincimiz ve mutluluğumuz, kapitalist sömürü sistemini yıkıp kendi iktidarımızı kurduğumuz zaman daha da artacak. ■

İş Kazalarına, Taşeronluğa ve Savaşa Karşı Eylemler Sürüyor

İşçi katliamı protesto edildi

Mecidiyeköy'de Torun Center inşaatında 10 işçinin iş cinayetinde hayatını kaybetmesi, 7 Eylülde inşaatın önünde ve çeşitli kentlerde yapılan protestolarla lanetlendi. İş güvenliği önlemlerinin alınmaması yüzünden gerçekleşen bu katliam; Mecidiyeköy'de DİSK, KESK, demokratik kitle örgütleri ve emekten yana siyasi partiler tarafından gerçekleştirilen eylemle kınandı, iş kazalarına ve iş cinayetlerine karşı mücadele çağrısı yapıldı. Saat 16.00'da Şişli Cevahir AVM önünde toplanan kitle, inşaatın olduğu alana doğru yürüyüşe geçti. Eylemde yerini alan ÜİD-DER'li işçiler de taşıdıkları dövizler ve attıkları sloganlarla işçi katliamını protesto ettiler ve kapitalist sömürüye karşı mücadele çağrısı yaptılar.

Torun Center inşaatı önünde İnşaat İşçileri Sendikası adına bir işçi konuşma yaptı. Ardından DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu basın açıklamasını gerçekleştirdi. Açıklamada, iş cinayetlerinin artmasına neden olan taşeron çalışma biçiminin kaldırılması talebi dile getirildi. Ayrıca açıklamada, "iş güvenliği uzmanları ve işyeri hekimleri ücretlerini emek ve meslek örgütlerinin denetlediği bir fondan almalıdır" talebine de yer verildi. Eylemin sonunda kitle dağılırken, egemenlerin emrindeki polis her zamanki gibi gaz sıkı ve terör estirdi. Sermayenin polisi iş cinayetlerine karşı öfkeli işçileri polis terörüyle susturmaya çalıştı. Fakat saldırılara rağmen sonraki günlerde de eylemler devam etti.

İzmir'de işçiler haykırdı: Taşerona geçit yok!

Meclis'ten geçen ve taşeronluğu yaygınlaştıran yeni torba yasa ile İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İZENERJİ şirketinin üstlendiği park-bahçe işlerinin taşeron şirkete verilmesi DİSK Ege Bölge Temsilciği tarafından yapılan eylemle protesto edildi. Genel-İş binası önünde bir araya gelen kitle, AKP Konak ilçe binasına kadar yürüdü. "İşimize, Ekmeğimize Göz Koyanlara İzin Vermeyeceğiz, Taşerona Geçit Yok!" pankartının taşındığı yürüyüşün ardından Kani Beko bir açıklama yaptı. 1170 park-bahçe işçisine destek vermek için bir araya geldiklerini söyleyen Beko, iş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçilerin büyük bölümünün taşeronda çalışan işçiler olduğuna dikkat çekti. Beko, 120 bin işçinin kadrolu olarak çalıştığı yerel yönetimlerde 750 binden fazla taşeron işçisi olduğunu vurguladı. AKP iktidarı döneminde taşeronluğun yaygınlaştığını ifade eden Beko, son düzenlemelerle belediye şirketlerinin de devre dışı bırakıldığını, kamu hizmetinin tümüyle taşeron şirketlere açıldığını belirtti. Konuşmanın sonunda, AKP'den belediyelerin şirket kurma hakkını engellemekten vazgeçmesini ve taşeron sistemine son vermesini istedi.

CHP'li İzmir Büyükşehir Belediyesi şirketi olan İZENERJİ bünyesinde çalışan 1170 işçi, belediyenin ihaleyi taşeron bir şirkete vermesini protesto ediyor. İşçiler, taşerona geçit vermemek için eylemler düzenliyor ve kurdukları cadırda nöbet tutuyorlar.

BEDAŞ işçilerinin direnişleri de eylemleri sürüyor

İş güvenliği önlemlerinin alınmasını istedikleri için işten atılan ve işe dönmek için mücadele veren BEDAŞ işçileri, çeşitli eylemlerle seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Geçtiğimiz günlerde Türkiye ve Avrupa İçin Enerjinin Geleceği toplantısı devam ederken bir eylem yapan BEDAŞ işçileri, Enerji Bakanı Taner Yıldız'ı protesto etmiş ve sorunlarının çözülmesini istemişlerdi.

BEDAŞ işçileri 10 Eylülde başka bir eyleme daha imza attılar. Beyoğlu SGK binasını işgal ederek eylem yaptılar. Yapılan işgal eylemi hakkında bilgi veren Enerji-Sen Başkanı Ali Duman, şunları ifade etti: "Son zamanlarda artan işçi ölümleri ve geçtiğimiz günlerde iş cinayetinde kaybettiğimiz 10 işçi kardeşimiz ve taşeron sisteminin yasaklanması, iş güvenliği yasının yeniden düzenlenmesi, güvenli çalışma koşullarının oluşturulması ve iş yaşamında denetimlerin bağımsız denetimciler tarafından yapılması

talebiyle bu işgali gerçekleştirdik.”

İş kazalarına ve mücadelelerine dikkat çekmek üzere SGK'yı işgal eden işçilerden 15'si polis tarafından gözaltına alındı. Akşam saatlerinde ise işçiler serbest bırakıldılar. BEDAŞ işçilerinin mücadelesi devam ediyor.

İşçiler Van'dan Ankara'ya yürüyor

2011'de meydana gelen Van depremi sonrasında İŞ-KUR bünyesinde işe alınan 7 bin 286 işçi, 13 Haziran'da işten atılmaları üzerine direnişe geçmişlerdi. Seslerini duyurmak isteyen işçiler, 11 Eylülde Ankara'ya bir yürüyüş başlattılar. Yürüyüşe engel olmak isteyen polis Fevziye Teyran Parkı'nda işçilere gaz ve suyla saldırdı. Saldırıda 6 işçi yaralandı, bir işçi de gözaltına alındı. Saldırıya rağmen geri adım atmayan işçiler, gerçekleştirdikleri basın açıklamasında “Van Valisi derdimize çare olmuyorsa istifa etsin” dediler ve “Yol boyunca tek bir kişi bile kalsak Ankara'ya varacağız” sözleriyle kararlılıklarını dile getirdiler.

Polis, işçilere engel olmak için Eylülde Edremit Karayolları kampı yakınlarında işçilere bir kez daha saldırdı. Ancak işçiler yılmadılar. Yaklaşık 150 işçi, sloganlar ve şarkılar eşliğinde gerçekleştirdikleri yürüyüşte, ilk geceyi Gevaş'ta geçirdiler. Sabaha karşı tekrar yola çıkan işçiler, Tatvan halkı tarafından ellerinde ekmek, domates, peynir bulunan poşetlerle karşılandılar. Gruplar halinde kamyon kasalarında yola devam işçiler, Muş'ta KESK'liler tarafından karşılandılar. İşçiler, AKP'nin yalanlarını ortaya çıkarmak için yollara düştüklerini, onurlu bir yaşam ve kalıcı bir iş istediklerini ifade ediyorlar.

PTT işçileri iş bıraktı

PTT'de ASGÜN adlı taşeron firmada çalışan işçiler, ücretlerinin ödenmemesi üzerine İstanbul Anadolu ve Avrupa yakasında birçok posta dağıtım merkezinde iş bıraktılar. PTT'nin kargo bölümünün özelleştirilerek ASGÜN Turizm firması tarafından işletilmesiyle birlikte, işçiler ücretlerini düzenli olarak alamamaya başladılar. İşçiler, iş bırakarak haklarını alma yoluna gidiyorlar.

Kadıköy ve Ataşehir Posta Dağıtım Merkezi taşeron işçileri, ücretlerinin geciktirilmesi üzerine 11 Eylülde işbaşı saatinde iş bıraktılar ve işyerlerinin önünde beklemeye başladılar. Saat 12.00 sularında PTT yetkilileri işçilere ücretlerinin yatırılacağı sözü verince eylem sona erdi.

İşçi Dayanışması'na konuşan bir PTT işçisi, taşeron firma tarafından ücretlerinin ödenmemesi karşısında genel müdürlüğün gösterdiği tavra tepkisini şöyle dile getirdi: “Biz her ay bu tarihlerde düzenli olarak eylem yapıyoruz. Çünkü maaşlarımız düzenli yatırılmıyor. PTT Genel Müdürlüğü ayın 2'sinde maaşları taşeron firmaya yatırmasına rağmen, biz ayın 12'sine kadar maaşlarımızı almıyoruz. Bu durumu PTT Müdürleri ve yetkilileri de biliyor ve bizim arkamızda durmuyorlar. Hatta müdürler bize, iş birliğinde ‘ben sizin amirinizim, siz PTT personelsiniz ve bu işi yapmak zorundasınız’ diyorlar. Fakat maaş almadığımız zaman eylem yaptığımızda aynı PTT Müdürü, ‘sizin muhatabınız

ben değilim’, diyor. Peki, madem biz PTT personeli isek iş yapmaya gelince amirimiz olanlar maaşımızı almaya gelince neden muhatabımız değil! Biz PTT çalışanı isek niye maaşlarımızın takibi yapılmıyor? PTT müdürlüğü bizim arkamızda dursa maaşlarımızı zamanında alırız. Bu firma maaşları düzenli yatırmadığı halde nasıl oluyor da ihaleyi alıyor?” PTT işçileri, ücretlerinin düzenli yatırılmasını, ücretlerde taşeron-kadro ayrımının kaldırılmasını, iş elbisesi verilmesini talep ediyorlar.

UID-DER'den emperyalist savaşa kaşı eylem ve etkinlikler

Filistin, Suriye, Irak başta olmak üzere dünyanın birçok bölgesinde savaşlar devam ediyor. Emperyalist-kapitalist devletler kendi çıkarları için bu savaşları kışkırtıyorlar. Savaşlar insanların yaşamını kabusla çeviriyor. Şu ana kadar milyonlarca insan öldü ve daha fazlası da evini ve ülkesini terk etmek zorunda kaldı. Savaşlara karşı, UID-DER'in bütün temsilcilikleri eylem ve etkinlikler gerçekleştirdi. Ankara'daki temsilciliğimiz tarafından Sakarya Caddesi'nde stant açıldı ve işçilerle savaşın nedenleri, göçmen işçilere karşı yaratılmak istenen düşmanlık ile bu acılara son vermek için işçilere düşen rol üzerine sohbetler yapıldı.

Sarıgazi'de basın açıklaması ve yürüyüş gerçekleştiren UID-DER'liler, Demokrasi Caddesi boyunca sloganlarını haykırdılar. Yürüyüşün sonunda “Ortadoğu'ya Barış, Tüm Halklara ve İnançlara Özgürlük” başlıklı basın açıklaması okundu. Tuzla'da UID-DER'in HDP, EMEP ve KÖZ'le birlikte gerçekleştirdiği eylemde, Konaşlı'dan Aydınli merkezine kadar yürüyüş gerçekleştirildi. Yapılan ortak açıklamada, Ortadoğu'daki savaşın ve mezhep kavgalarının ancak işçilerin örgütlü mücadelesiyle durdurulabileceğine vurgu yapıldı.

Gebze'de 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle, aralarında UID-DER, HDP ve EMEP'in de içinde bulunduğu bir dizi demokratik kitle örgütü ve siyasi partiler tarafından bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Gebze Emek ve Demokrasi Güçleri ortak imzalı pankartla yürüyüşe geçildi. UID-DER'in kitleselliğiyle dikkat çektiği yürüyüşün ardından Kent Meydanı'nda ortak basın açıklaması okundu. Açıklamada, emperyalistler arasında rekabet nedeniyle çatışma alanlarının ortaya çıktığı, dünyanın birçok bölgesinde bu nedenle süren savaşlarda emekçi halkların

katledildiği vurgulandı ve İŞİD çetelerinin katliamlarına dikkat çekildi. Basın açıklaması barış, kardeşlik, özgürlük ve eşitlik için mücadeleyi ortaklaştırma çağrısıyla sona erdi. ■

Tema İstanbul'un “Ayağa Kalkan” İşçileri Anlatıyor

İnşaat işçilerinin yaşamı katmerli sorunlarla dolu. Milyon dolarlık evler, yüzlerce milyon değerinde siteler, AVM'ler inşa eden şirketler, işçileri dizginsizce sömürüyor ve zenginleşiyorlar. İşçiler, düşük ücretler, ağır ve tehlikeli çalışma koşulları, iş cinayetleri, uzun çalışma saatleri, taşeronluk, sezonluk iş, güvencesiz çalışma ve örgütsüzlük gibi sorunlarla boğuşuyorlar. Tema İstanbul inşaatında çalışan ve bu sorunları misliyle yaşayan 4 bine yakın işçi, 8 Eylül günü öfkeli bir şekilde ayağa kalktı. Bardağı taşıran damla, Torunlar İnşaat'ta 10 işçinin yaşamını kaybetmesi, kurtlu çıkan kötü yemekler ve ödenmeyen ücretlerdi. Yemek protestosuyla başlayan eylem iş durdurmaya, kitlesel gösteriye ve otoyolu kesme eylemine dönüştü. Paniğe kapılan patronlar, işçilerin taleplerini derhal kabul etmek zorunda kaldılar. Eylem günü derneğimizi ziyarete gelen işçi kardeşlerimiz sorunlarını bizimle paylaştılar.

Bize kendinizden, işyerinizde yaşadığınız sorunlardan bahseder misiniz?

İ.E: Yaklaşık bir aydır yemeklerden kaynaklı hastalıklar yaşıyoruz. Sağlık koşullarımız çok kötü. İşyerinde uzun süredir salgın hastalık var. Bu, yemeklerden ve çevrenin kirli olmasından kaynaklanıyor. Yaşadığımız sorunlar sadece yemeklerle ilgili değil tabii ki. Uzun iş saatleri ve düşük ücretler de en büyük sorunlarımızı oluşturuyor.

A.A: Arkadaşın dediği gibi sorun sadece yemeklerle sınırlı değil. Bazı sosyal haklarımızın kısıtlanması sorunu da var. Meselâ ben asgari ücretle çalışıyorum resmi olarak. Fakat patron bankaya yatırdığı paranın bir kısmını elden geri istiyor, yani kesiyor.

M.K: Kantin fiyatları da çok pahalı. Dışarıda 3 liraya aldığım şey içerde 5 lira. Neredeyse aldığımız ücretin yarısını kantine bırakıyoruz.

Peki, bugün neler yaşandı Tema İstanbul'da?

M.K: Çalışma koşullarımız çok kötü olduğu için bugün bir protesto yaptık. Protestomuzun amacı yaşam koşullarımızın iyileştirilmesi. Bugün yemeğin içinden yabancı atıklar çıktı. Bu yüzden işçiler tepkisini gösterdi. Daha önce de benim yemeğimin içinden yabancı bir madde

çıkmişti. Ben de kimseye göstermeden yemeğimi çöpe boşaltmıştım. Arkadaşlarımın midesi bulanmasın, rahatça yemeklerini yesinler diye. Ama bugün gördük ki bu hata hâlâ devam ediyor. Benim yaşadığım olay, bugün de başka bir arkadaşın başına geldi. Her şey bir yere kadar, her şeyin bir sınırı vardır! Bugün sinir küpünü aştık o yüzden buna karşı çıktık.

İ.E: Tema İstanbul'da işçilerin yaşadığı birçok sorun var. Bu sorunları dile getirmek için bugün işçi arkadaşlarla tepkimizi ortaya koyduk. Bugün yaşadığımız olay yemekhanede başladı. Bir arkadaşımızın yemeğinin içinden kurt çıktı. Sağlıksız yemekler veriyorlar. Bu yemeğin parası zaten bizden kesiliyor. Belki bugün yaşadığımız olay yemekle başladı fakat yemek bu işin bir parçasıydı, taşeron sisteminin yarattığı sorunlar da var. Tema İstanbul'da 25 tane taşeron şirket var. Bu taşeron şirketlerin her birinin 3-4 tane alt taşeronu var. Yani taşeronun taşeronu var. Bugün yemekten kurt çıkmasıyla bu gibi diğer sorunlarımızı da dile getirmiş olduk. Bugün yemekhanede başlayan eylemimiz yol kesme eylemiyle devam etti. Sorunlarımız devam ederse farklı eylemler de yapabiliriz.

A.A: Daha önceden yaşanan sorunlar bugünkü kadar

yayılmamıştı. Yemeğin içinden kurt çıktığı zaman yemekhanenin içinde başladı olay, bir kargaşa çıktı. Oradan kamp alanına sıçradı ve yavaş yavaş yola taşıtı. Daha önce de yemeklerden sık sık şikâyetler oluyordu. Biz iş güvenliği elemanı olduğumuz için işçi arkadaşlar bize soruyorlardı; “bu yemeklerin düzelmesi konusunda ne yapabilirsiniz?” diye. Biz de bildiriyorduk yetkililere ama kimse kulak asmıyordu. Bu mesele pimi çekilmiş bomba gibi patlamaya

hazırdı zaten. Bugün de patladı.

Sizler Tema İstanbul inşaatında çalışırken bir yandan da iş güvenliğinden sorumlu bulunuyorsunuz. İş kazaları, iş cinayetleri işçilerin en yakıcı sorunlarından birisi. Her ay yüzlerce işçi ölüyor. Geçtiğimiz gün Torunlar İnşaat'ta 10 işçi kardeşimiz hayatını kaybetti. İş cinayetlerinde ölen işçilerin büyük bir kısmını inşaat işçileri oluşturuyor. Bu iş cinayetleri sizleri nasıl etkiledi?

İ.E: Soma ve Torunlar İnşaat'ta meydana gelen iş kazaları tabii ki bizi çok olumsuz etkiledi. Sonuçta oralarda ölen işçi kardeşlerimizin başına gelen şeyler, yarın bir gün bizim de başımıza gelecektir. İş güvenliği önlemleri kâğıt üzerinde var ama uygulamada çok az. Bu iş cinayetlerinin en büyük nedeni de bu. Bir işçiye iş güvenliği eğitimi verilmesi yerine cezalar veriliyor. Avrupa'nın en büyük konutları Tema İstanbul'da, 4 bin işçinin içinde sayısan 50 tane iş güvenliğinden sorumlu işçi yok. Bu 50 işçi ne yapabilir? Resmi olarak da iş güvenliği işçisi değiliz, sadece prosedür olarak kağıtlara imza atıyoruz. Eğitim dahi almadık. Sadece 20 metrekarelik bir odada, bir uzman 15-20 dakikalık bir konuşma yaptı esprili bir dille ve gitti. Biz de yarım saat içinde iş güvenliği çalışanı olarak sahaya çıktık. İş güvenliği uzmanları var. Bu uzmanların kontrolünde iş güvenliği formenleri var. Bu formenlerin farkı sadece 3-5 ay deneyim kazanmış işçilerden oluşması. İSG uzmanları bu formenleri sahaya sürüyor, önlemleri bu formenlerin almasını istiyor. Hâlbuki kendisinin işyerini denetlemesi gerekiyor, bu gibi yaşanan sorunlardan

dolayı iş kazaları önlenemiyor.

M.K: İşyerimizde İSG elemanı olarak çalıştığımızdan beri bu meselelere daha çok dikkat etmeye başladık. Şu an çalıştığımız firmada biz İSG elemanıyız fakat resmi değil. Kartımızda işçi olarak yazıyor. Çalışırken başımıza bir felâket gelse yarın bir gün söyleyecekleri şey "İSG elemanı değildi, onun görevi olmadan, ona söylenmeden bu işe verilmiş. Hata bizde değil, onda" diyebilirler. İnsanlar öldükten sonra bir şeyler yapıyorlar. İnsanlar ölmeden bir şeyler yapılmalı ki bir işe yarasın.

UID-DER olarak, işçilerin en can yakıcı sorunlarından biri olan iş kazalarına karşı bir imza kampanyası yürüttük. "İş Kazaları Kader Değildir, İşçi Ölümünü Durduralım!" adıyla yürüttüğümüz kampanyamızla 100 binden fazla imza topladık ve emekten yana milletvekilleri aracılığıyla Meclis'e teslim ettik. İşçi ve emekçilerin duyarlılıklarını arttırmayı amaçladık. Bu kampanyayı duymuş muydunuz?

İ.E: Tabii ki toplanan ve Meclis'e sunulan imzalarından haberimiz var. Bunu UID-DER'den öğrendik. UID-DER'in bu tür çalışmalarının olduğunu da biliyoruz. İşçiler için çok güzel çalışmalar yapıyorsunuz. Bu yüzden biz bugün olay yaşandığında direkt olarak UID-DER'e geldik ve UID-DER'li işçi arkadaşlarla sorunlarımızı paylaştık.

A.A: UID-DER'e gelmeden önce haberim yoktu. 100 bin imza toplanmasından, Meclis'e sunulmasından haberim yoktu. UID-DER'li arkadaşlarla tanıştıktan sonra sadece bu değil pek çok hakkımı öğrenmeye başladım. *İşçi Dayanışması* gazetesini okuyarak bunları öğrendim. Bu çok güzel bir şey. Bu yüzden teşekkür ederim.

Biz de bugün derneğimizi ziyaret ettiğiniz için sizlere teşekkür ederiz. Son olarak İşçi Dayanışması aracılığıyla işçilere nasıl seslenmek istersiniz?

İ.E: Ben son olarak bir şey söylemek istiyorum: Biz işçiler olarak bulunduğumuz her ortamda işçi arkadaşlarımızla bir araya gelmeliyiz. Toplantılar, eğitimler yapmalıyız. Örgütlenmeliyiz! Henüz geç değil. Sorunlarla karşılaşmamak için bulunduğumuz her işyerinde örgütlü olmamız gerekiyor. Biz işçiyiz, biz istedikten sonra her türlü hakkımızı alabiliriz. Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği! ■

Tüm Dünyada İşçiler Mücadele

Arjantin'de genel grev

Geçtiğimiz günlerde iflasını ilan eden Arjantin'de hükümet, krizin faturasını işçilere kesmek istiyor. Su ve doğalgazda devlet desteği kaldırıldı, konut vergilerinde emekçilerin aleyhine düzenleme yapılıyor. Kamu harcamaları durduruldu, toplu taşımaya yapılan sübvansiyonlar da %46 oranında kesildi. İşsizlik son yılların en yüksek düzeyi olan %7,5'a ulaşmış durumda.

Gitgide artan hayat pahalılığı karşısında ücretlerin yükseltilmesini ve vergilerin düşürülmesini talep eden Arjantinli işçiler, 24 saatlik bir uyarı grevi gerçekleştirdiler. 29 Ağustos Cuma gününün ilk saatlerinden itibaren başlayan grev, ülkenin genelinde hayatın durmasına neden oldu. Ülkede Plaza Del Mayo dâhil ana meydanlar ve caddeler işçi kitleleri tarafından kapatıldı. Birçok noktada yollar işgal edildi. Polisin saldırısına rağmen işçiler geri adım atmadılar. Bazı fabrikalarda da üretim tamamen durdu.

Arjantin'de grevin siyasi amaçlı olduğunu iddia eden hükümet, greve katılımın %25'le sınırlı olduğunu iddia ediyor ve işçilerin taleplerini görmezden geliyor. Demiryolu İşçileri Sendikası Başkanı Ruben Sobrero, 24 saatlik grevlerinde dile getirdikleri taleplerinin karşılanmaması halinde Eylülde 48 saatlik bir grev yapacaklarını ifade etti.

Arjantin'de işçiler, işyeri kapatmalarına ve işten atmalara karşı da işyeri işgalleri ve direnişlerle cevap veriyorlar. Arjantinli işçiler, 2001 krizi ve iflasıyla birlikte başlayan ayaklanma sonrasında çok önemli deneyimler kazanmışlardı. Birçok fabrikada işçiler öz-yönetim deneyimi yaşamış ve hatta ülke ölçeğinde, işçi sınıfının iktidar organı olan sovyetleri örgütlemeye girişmişlerdi. Ancak mücadele ilerletilemediği için iktidar organları nüve olmanın ötesine geçemedi. Şimdi Arjantinli işçiler yeniden harekete geçiyorlar; işten atma saldırısına boyun eğmiyor ve patronlara "siz olmadan da yönetiriz" diyerek çeşitli işyerlerinde öz-yönetimi devreye sokuyorlar. Arjantin işçilerinin ortaya koyduğu mücadele, 2008'deki krizde derneğimiz UİD-DER'in attığı şu sloganın can bulmasıdır: Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine! ■

Güney Kore'de Hyundai ve Kia Motor işçilerinin grevi

Hyundai ve Kia Motor işçilerinin örgütlü olduğu sendika ile firma yöneticileri arasındaki toplu iş sözleş-

mesi görüşmeleri 13 Hazirandan bu yana devam ediyor. Görüşmelerde anlaşma sağlanamayınca işçiler 14 Ağustosta grev oylaması yaptılar. Oylama sonucunda işçiler %70 evet oyuyla greve çıkma kararı aldılar. İşçiler, ücretlerine %8,16 oranında zam yapılmasını, ikramiyelerinin düzenli olarak ücretlerine eklenmesini ve emeklilik yaşının koşulsuz olarak 2 yıl indirilmesini talep ediyorlar.

İşçilerin taleplerinin karşılanmaması üzerine, 47 bin üyesi olan sendika ülke çapında ilk olarak 22 Ağustosta grev kararını uyguladı. İşçiler hafta sonu da fazla mesai- lere kalmayıp, üretimi durdurdular. 22 Ağustosta ve hafta sonu yapılan grevler sebebiyle kayıplarının 65 milyar won (64 milyon dolar) olduğunu belirten Hyundai ve Kia Motor yöneticileri, 25 Ağustosta sendika ile görüşme talep ettiler. Fakat görüşmeden işçilerin taleplerinin karşılanması kararı çıkmayınca, sendika 28 Ağustosta da greve gitti ve sonraki hafta sonu tekrar greve çıktılar.

dele Ediyor, Boyun Eğmiyor

Ülkede faaliyet gösteren Ssangyong Motor ve GM gibi otomotiv sektörünün devleri, geçtiğimiz ay işçilerle yapılan sözleşmelerde düzenli ikramiyeleri normal maaşın bir parçası olarak ödemeyi kabul etmişlerdi. 2008-2009 krizinde bu işyerleri başta olmak üzere birçok işyerinde işçiler greve gitmiş, fabrika işgalleri yaşanmış ve krizin faturasını ödemeyi reddetmişlerdi. Güney Kore işçileri militan bir mücadele yürütüyor ve patronların dayatmalarını kabul etmiyorlar. ■

Mısır'da tekstil işçileri grevi

Kahire'de bulunan Misr-İran Tekstil fabrikası işçileri, 19 Ağustosta greve çıktılar. 2 bini aşkın işçi, Haziran ayında yapılması gereken zammın Eylül ayına ertelenmesi üzerine 6 fabrikada iş bıraktı. İşçiler, firmanın ihracat oranı ve kâr payı arttığı halde kendilerine zam yapılma-

dığını söylüyorlar.

Öğretim yılı başlamak üzere ve işçiler yapılacak zammın çocuklarının eğitim masraflarını karşılayacak şekilde olmasını bekliyorlar. ■

Çin'de tır şoförleri grevde

Çin'in doğusunda bulunan Ningbo limanına bağlı çalışan tır şoförleri geçen hafta greve çıktılar. İşçiler, ücretlerinin yükseltilmesini ve sefer sayılarının iyileştirilmesini talep ediyorlar. Dünyanın en yoğun altıncı limanında, grevle birlikte işler durma noktasına geldi.

Birkaç yüz işçiyle başlayan grev, ertesi gün binleri buldu. On bin şoförü kapsayan grev sırasında polisle çatışmalar da yaşandı. İthalat ve ihracat malları taşınmadı, limanda yükleme boşaltma işlemleri yapılamadı. Dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisi olan Çin'de de son dönemde ekonomik krizin etkileri görülmeye ve büyüme yavaşlamaya başladı. Firmalar bölüm kapatmaya, küçülmeye gittiklerini söylemeye başladılar. Bu durum beraberinde ücret kesintileri, ücretlerin dondurulması gibi sorunları getirdi. İşçiler ise son bir yıldır bu saldırılara grevlerle ve diğer eylemlerle karşılık veriyorlar. ■

İran'da tutuklu Bafg demir madeni işçileri serbest bırakıldı

Tutuklanan Bafg demir madeni işçilerinin tümü serbest bırakıldı ve madeni özelleştirme planı rafa kaldırıldı. Hapisteki 6 maden işçisi 3 Eylülde serbest bırakıldı. İşçilerin tümü 19 Ağustosta, Bafg demir madenin özelleştirilmesi planına karşı 5 bin işçinin gerçekleştirdiği grev ve protestolar sırasında tutuklanmışlardı.

İşçiler, madenin hisselerinin %71,5'inin Kuzistan Fulad (çelik) emeklilik fonuna devredilmesini protesto ediyorlardı. Aynı zamanda, tutuklu işçilerin koşulsuz serbest bırakılmalarını, madenin genel müdürünün istifa etmesini, maden hisselerinin %28,5'inin Kuzistan Fulad emeklilik fonuna devrinin iptal edilmesini ve hisselerin %15'inin Bafg şehrine devredilmesini talep ediyorlardı.

Grevlerinin 16. gününde madencilerin serbest bırakılması ve taleplerinin çoğunun karşılanacak olması açık bir zaferdir. Madenin özelleştirilmesinin iptal edildiği ve hisselerin %15'inin dört hafta içinde Bafg şehrine devredileceği belirtiliyor.

Bu mücadelede önemli bir unsur da, şehirdeki grev ve protestolar boyunca yüzlerce Bafglinin madencilere katılması ve madenciler için sağlam ve yaygın bir destek ve dayanışmanın örülmesidir. ■

Yeni Eğitim Yılında Emekçi Kadınlar Anlatıyor

UİD-DER Kadın Komitesi olarak, okulların açılmasıyla beraber işçi-emekçi evlerinde neler yaşandığını, emekçi kadınlardan dinleyerek paylaşmak istedik. Biz sorduk, onlar anlattı. Ve bir kez daha gördük ki aslında her evin hikâyesi aynı.

Bir işçi eşi olan Sevil'in oğlu bu yıl 6. sınıfa geçti. Sevil'in eşi bir matbaa işçisi ve tek maaşla evi geçindirebilmek için Pazar, bayram demeden mesai yapıyor. Eğitim sistemi, okul masrafları, geçim derdi derken koyu bir sohbetin içinde buluyoruz kendimizi. Henüz alışverişini yapmamış olsa da geçen yıllardan deneyimle okul masraflarının çok tuttuğunu anlatıyor. Masrafları karşılayabilmek için eşinin fazla mesailerini arttırmak zorunda kaldığını söylüyor. Nitekim o gün eşinin sabahın 6'sında kalkıp Pazar mesaisine gittiğini öğreniyoruz. Tabii öyle olunca her iki çocuğun bütün yükü Sevil'in üzerine kalıyor.

Aynur'un biri 5. diğeri 8. sınıfa geçen iki kızı var. Tek maaşla geçinmeleri mümkün olmadığı için Aynur da çalışıyor. O da bize, veli toplantılarında çocuklarından bahsedilmediğini ve para istendiğini anlatıyor. Perdeler, masa örtüleri, bilgisayarlar, temizlikçi parası ve akla gelebilecek irili ufaklı bütün ihtiyaçlar velilerden karşılanıyor. Konu onunla da eğitimin kalitesine geliyor. Çocuklarına verilen ödevleri anlamadığı için kendisinin de yardımcı olmadığını söylüyor. Eğitimin kaliteli olmadığını, sınıfların kalabalık olduğunu anlatıyor. "Niye özel okula vermiyorsun?" diye soruyoruz. O da şaka yaptığımızı anlayıp gülüyor, sorumluyu kendisi yerine küçük kızı cevaplıyor: "Çünkü para yok!"

Evet, iyi bir eğitim için para gerekli. Özel okulların kapısından işçi çocukları giremez. Ama bakın kapitalist sistem devlet okullarında da işçi ailelerini soymanın yolunu nasıl bulmuş... Tekstil işçisi Nihal'in oğlu bu yıl 1. sınıfa başlıyor. Okula gittiğinde yaşadıklarını şöyle anlatıyor Nihal: "Herkes çocuğu için en iyisini ister. Bizim onu özel okula verecek paramız yok. Ben de en azından iyi bir öğretmenin sınıfına denk gelmesi için okula sormaya gittim. Bana iyi bir öğretmen olduğunu, fakat onun sınıfında olabilmek için okula ayrıca 500 lira para vermemiz gerektiğini söylediler! Bu nasıl bir sistemdir?"

Nihal okul için hazırlığı daha yazın yapmaya başlamış. "Çocuğum anaokuluna giderken onunla ilgilenilebilmek için yarım gün çalışıyordum. Ama yazın okul masraflarını karşılayabilmek için tam gün çalıştım. Oğlumu bırakabi-

leceğim kimse olmadığı için her sabah benimle birlikte işe gitti. Yetişkin bir insan bile işyerinde daralırken henüz 6 yaşında bile olmayan bir çocuk için işyerinin nasıl bir hâşhaneye dönüştüğünü varın siz düşünün" diyerek anlatıyor yaşadıklarını. Bu yıl da yarım gün çalışmaya devam edecek. Sabah oğluna ders çalıştırıp okula hazırlayacak. Öğlen servise verdikten sonra koşu koşu işyerine gidecek. Herkes öğle paydosundayken, kaybettiği zamanı telafi etmek için o çalışacak. Aynı şekilde Cumartesi yarım gün çalışılırken o tam gün çalışacak. Böylece ücretinden mümkün olduğunca az kesinti yapılmasını sağlayacak.

Çocukları için nasıl bir gelecek gördüklerini soruyoruz kadınlara. Hepsi de gelecekte kaygılı. Daha şimdiden bir sürü sorunla boğuşurken gelecekte ne olacağını düşünemiyorlar bile. Ne yapmalıyız sorusuna Sevil örgütlenmek gerektiğini söyleyerek cevap veriyor. Aynur velilerin, dolayısıyla işçilerin birlik olması gerektiğini düşünse de pek umutlu değil. Onun bu umutsuzluğundan hiç haberi olmayan Nihal adeta ona cevap veriyor sanki: "Geleceğe ilişkin şüpheliyim. Ama yine de umudumu yitirmek istemiyorum. İyi bir gelecek için örgütlenmek lazım. Çocuğumun ileride bilinçli bir insan olmasını istiyorum. Onun bir şeyleri bilerek, görerek büyümesini istiyorum. O yüzden onu da yanıma alıp UİD-DER'e gidiyorum. Çocuğumun daha şimdiden orada çok şey öğrendiğini düşünüyorum. Bu yıl da okula ilişkin bir sürü sorun yaşayacağız. Bu sorunlara karşı birlikte durmamız lazım. Okulda verdikleri bir seminerde 'susmayı bileceksiniz' demişlerdi. Bense tam tersini düşünüyorum. Zaten daha çocukluğumuzdan itibaren hep susmak öğretildi bize. O yüzden ben 'konuşmayı bileceksin' diyorum."

Evet, bize susmayı öğütleyenlere inat konuşmayı hatta haykırmayı bilmeliyiz. Buradan bütün emekçi kadınlarımıza sesleniyoruz: Çocuklarımız iyi bir eğitimi, iyi bir geleceği, biz emekçi kadınlar da iyi bir yaşamı hak ediyoruz. Hem kendimize hem onlara hak ettiklerini vermek için gelin UİD-DER'de birlikte mücadele edelim. Taleplerimiz etrafında mücadele verelim:

Parasız ve Nitelikli Eğitim!

Parasız Sağlık, Ulaşım, Konut!

Tüm İşyerlerine ve Mahallelere Nitelikli, Sağlıklı ve Parasız Kreşler Açılsın!

Metal İşçilerinin Söyleyecek Sözü Var

■ Gebze'den bir metal işçisi

Metal işçileri olarak önemli bir süreçten geçiyoruz. On binlerce metal işçisini ilgilendiren 2014-2016 toplu sözleşme görüşmeleri başladı. Metal işçilerine daha önceki toplu sözleşmede %7 gibi çok komik bir zam verilmişti. Metal işçilerinin talepleri görmezden gelinmişti. Türkiye'nin dünyanın 17. büyük ekonomisi düzeyine yükselmesinde çok büyük bir pay sahibi olan metal işçileri bu sene de görmezden gelineceğe benziyor.

Geçmiş işçi kuşaklarının bize bıraktığı mirasları bir bir tükettik. Elimizde sadece asgari ücret düzeyinde bir maaş kaldı. Buna sosyal hakları da dâhil ettiğimizde bir metal işçisinin eline geçen net para ortalama 1100-1200 lira civarında. Durum böyle vahimken sendikacılar toplu sözleşme sürecini işçilerle paylaşmıyor, bu sürece işçileri dâhil etmemek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Ben de sendikalı bir metal fabrikasında çalışıyorum. Hangi sendika olduğu çok da önemli değil aslında. Önemli olan bugün sendikaların içine düştüğü durum. Bugün sendikalar mücadeleden kaçan bir tutum sergiliyorlar. Sanayi bölgelerinde yeni fabrikalar örgütlemek

için koşturması gereken sendika bürokratları, koltuklarını garantiye almakla yetinip, olanı biteni kabullenmiş ve mevcudu korumanın derdine düşmüşler. İşçilere bıraktım normal zamanda, toplu sözleşme dönemlerinde bile eğitim verilmiyor, işçilerin talepleri sorulmuyor, işçiler arka planda bırakılıyor. Hazırladıkları geri taslakları da çok büyük talepler varmış gibi biz işçilere yutturmaya çalışıyorlar.

Biz metal işçileri bunları kabullenmemeliyiz. Bu toplu sözleşme bizim ve ailemizin hayatını çok yakından ilgilendiriyor. Başkalarının bizim nasıl yaşayacağımıza, hangi şartlarda çalışacağımıza karar verirken bizi dışlamalarına izin mi vereceğiz? Bu kadar sene izin verdiğimizde neler olduğunu çok iyi gördük ve yaşadık. Artık yeter! Biz işçiler olarak bu seferki toplu sözleşmede söz ve karar sahibi olmak istiyoruz. Hangi metal sendikası olursa olsun sendikamızı yanımızda dimdik görmek istiyoruz. Ancak bu sayede taleplerimizi patronlara kabul ettirebiliriz ve metal işçileri olarak daha iyi şartlarda yaşayabiliriz. ■

Bizi Robot Haline Getiriyorlar, Psikolojimizi Bozuyorlar

■ Aydın'lı'dan bir metal işçisi

Ben vardiyalı çalışan bir metal işçisiyim. Yoğun tempolu ve stresli koşullarda çalışıyoruz. Çift makineye birden bakıyoruz ve malların bozuk çıkmaması için pür dikkat çalışmak zorundayız. Üstelik patronlar üretimi arttırmak için bir de "ayın elemanı" seçim-

leri yaparak işçiler arasındaki rekabeti iyice körüklüyorlar. Ayın en iyi elemanı seçilebilmenin koşulu devamsızlık yapmamak, belli bir sayının üzerinde ürün çıkarmak, bol bol mesaiye kalmak. Bir de bunlara iş güvenliği kurallarına uyma gerekliliğini ekliyorlar. İşçilerin birbirleriyle kıyasıya rekabet etmesine sebep olan, çift vardiyaya çalışmayı teşvik eden, gece vardiyalarında dahi çift makineye birden bakma zorunluluğunun olduğu bu koşullarda sözümona iş güvenliğini de dikkate alıyorlar. Oysa işçiler hedef konan adetleri çıkarabilmek için makinelerin sviçlerini söküp, kapaklarını kapatmadan çalıştırıyorlar.

Her işçi arkadaşımız kıyasıya bir yarış halinde. Bazen "Oscar ödülleri mi hazırlanıyor sunuz?" diye espriler yapıyorum. Tüm ay boyunca süren yarışın sonunda "ayın elemanı" çeyrek altınla "ödüllendiriliyor". Müdür fabrikanın ortasına çıkıp bağıra bağıra şöyle takdim ediyor ayın elemanını: "Biliyor musunuz ismini, 16 saat mesaiye kalan, hiç devamsızlık yapmayan..."

Böylelikle müdür, işçilerden bir robot gibi yemeden, içmeden, uyumadan, dinlenmeden -ki robotların da mekanik bakımı vs. ihtiyaçları vardır- sürekli daha fazla üretim yapmalarını istiyor. Makinenin hızını yakalamalarını, daha fazla ürün çıkartmalarını istiyor. Çay molalarımız yok, sadece yarım saatlik yemek molamız var. Ama patron bir lütufta bulunuyor, çay alıp makine başında hem çalışıp hem de içebiliyoruz, tabii içebilirsek!

Bu çalışma temposu psikolojimizi bozuyor. Makinenin hızına yetişmeye çalışırken bir bakıyorsun akşam olmuş, bir bakıyorsun gece yarısı, bir bakıyorsun sabah... Pestilin çıkmış bir halde evde buluyorsun sonra kendini, hiçbir şey yapacak hâl bırakmıyorlar. Ne doğru düzgün gezmeye gidebiliyoruz, ne de eşimizle, ailemizle zaman geçirebiliyoruz. Sendikasız, örgütsüz koşullarda çalıştığımız sürece bu durum değişmeyecek. Ancak rekabete karşı, aramızdaki birlikteliği, dayanışmayı güçlendirebilirsek bu koşullar son bulur. ■

Suriyeli İşçiler Bizim Düşmanımız Değil, Sınıf Kardeşimizdir!

■ ÜİD-DER'li bir kadın işçi

Bir işçi arkadaşımız, “Bunlar geldiler ekmeğimize taş koydular, bunların yüzünden biz de düşük ücretlere çalıştırılıyor, iş bulamıyoruz” diyor. Bu sözler sizlere de hiç yabancı gelmiyordur. Hemen hemen her fabrikada ucuz işgücü olarak ve güvencesiz çalıştırılan Suriyeli göçmen işçi kardeşlerimiz için söyleniyor bu sözler. Ama bu ve benzeri konuşmalar ne yazık ki işçi ve emekçilerin birleşmesine mani olmaktan başka hiçbir şeye hizmet etmiyor. Diğer taraftan da, “Nasıl olsa bana muhtaç. Evi yok, parası yok, çalışmak zorunda. Başka çaresi de yok” diyen patronlar bu durumu fırsata çeviriyor. Fabrikalarda çok düşük ücretlere, uzun saatler boyunca çalışan Suriyeli göçmen işçi kardeşlerimizin durumu her geçen gün daha kötüleşiyor.

İşçileri birer makine gibi gören patronlar onları çalıştırırken yerine yurduna bakmaz. Nasıl ucuza çalıştırabilirim, nasıl sömürürüm diyen patronlar Suriyeli işçileri köle gibi kullanıyorlar. Hiç tanımadıkları bir ülkede, dil bilmeyen bu işçiler maalesef iş bulmak için bu koşullara boyun eğmek zorunda kalıyorlar. Okullarında olmaları gerekiyorken, o küçük bedenleriyle silahtan, savaştan, zulümden, gözyaşından başka bir şey görmeyen Suriyeli göçmen çocukların durumu ise daha da vahim. Sokaklarda dilenen, yol kenarlarında mendil satan bu çocuklar çocuk olduklarını unutuyorlar.

200 binden fazla insanın öldüğü, 4 milyon insanın evinden yurdundan edildiği iç savaştan canlarını kurtarabilmek için kaçan göçmen işçilere düşmanca bakılıyor. Ortadoğu’da yürüyen bu kanlı savaş biz işçilerin savaşı değildir, ama en çok zarar gören bizleriz. Bu savaşların tek sorunlusu sermayenin kâr hırsıdır. Oralarda savaşı kızıştıran, IŞİD gibi eli kanlı örgütleri destekleyen, kadın çocuk demeden insanların katledilmesine neden olan, Suriyeli göçmen işçilere düşman gözülle bakılmasına neden olan baş aktör AKP hükümeti ve elbette hizmet ettiği sermaye düzenidir.

Biz işçiler şunu bilmeliyiz ki, bu sorunun kaynağı Suriyeli emekçiler değil, gözünü kâr hırsı bürümüş patronlar sınıfıdır. Evlerinden, yurtlarından edilmiş Suriyeli göçmen işçilere bir tekme de Türkiye’deki işçi ve emekçilerin vurması sorunları daha da derinleştirir. Bizlere düşen görev bu oyuna gelmemektir. İşçiler olarak hangi millettten, inançtan, mezhepten olursak olalım çıkarlarımız ve sorunlarımız ortaktır. Düşük ücretlere kölece çalıştırılan Suriyeli göçmen işçilerin böylesine azgın bir şekilde sömürülmesine öncelikle biz Türkiyeli işçiler karşı çıkmalıyız. ■

Düzgün Yemek İstiyoruz!

■ Kıraç’tan bir işçi

Biz işçiler fabrikalarımızda hep aynı sorunları yaşıyoruz. Bunlardan en önemlisi de yemektir. Patronlar işçilerin boğazından kısıtıkça kısıyorlar. Yemeklerin ücreti çok düşük, bizim fabrikaya gelen yemeğin ücreti de çok düşük. Her öğlen yemeğe çıktığımızda “bari bugün güzel yemek gelsin” diyerek yemekhaneye gidiyoruz. Yemeği görünce “tamam” diyoruz “bugün de yemek yemedim kalkacağız masadan”. Tarihi geçmiş küflü ekmekleri bizlere veriyorlar. Ne yemek yiyebiliyoruz ne de ekmek, her şeyi olduğu gibi çöpe atıyoruz. 10 saat boyunca aç karnına çalışmaya devam ediyoruz.

Geçenlerde arkadaşlarla oturup konuştuk: “Bu böyle olmuyor. Herkes şikâyetini tek tek söylüyor. Gelin toplanalım, insan kaynakları sorumlusunu çağırıp derdimizi anlatalım” dedik. Öğlen diğer bölümlerdeki arkadaşları da çağırdık. İnsan kaynakları sorumlusu yanımıza geldi. Yemeklerden ve ekmeklerden şikâyetçi olduğumuzu söyledik. “Biz yemekleri yiyemiyoruz. Ekmek bayat ve küflü geliyor, midelerimiz sakatlandı, sizden çok bir şey istemiyoruz, öğlen insan gibi yemek yemek istiyoruz. Akşama kadar aç çalışıyoruz, bizim işimiz ağır, yemek de yiyemediğimizde çalışmaya halimiz kalmıyor” dedik. Başka bir arkadaşımız da “eğer bu meseleyi çözmeseniz biz topluca patrona çıkıp söyleyeceğiz” dedi. Herkes konuşup bir şeyler söyleyince insan kaynakları sorumlusu kızardı bozardı. “Tamam, arkadaşlar bu yemek işini halledeceğim” dedi. Ertesi gün oldu ekmekler gene bayat geldi. Yemekler gene yenmeyecek durumda. Bu duruma kızan bir arkadaşımız patrona yemekleri ve ekmekleri söylemiş. İşçilerin toplu tepkisinden çekinen ve bu tepkiyi yatıştırmak isteyen patron hemen insan kaynakları sorumlusunu yanına çağırıp “bu yemek ve ekmek sorununu derhal çözüyorsun” demiş.

O gün ekmekler tazecik geldi ve yemeklerin de değişeceği konusunda patron tarafından söz verildi. İşçi arkadaşlar “oh be adam gibi ekmek yedik, sıra yemeklerde” dediler. İşçiler olarak gördük ki demek ki biz toplu halde tepkimizi gösterince sorunlarımızı çözüyoruz. Kendimize güvenimiz geliyor. ■

Bizim Sırtımızdan Semirenler

■ Ümraniye'den bir tekstil işçisi

Merhaba arkadaşlar, ben tekstil işçisiyim ve yaşadığımız sorunlardan bahsetmek istiyorum. En can alıcı sorunumuz ücretlerimizi zamanında alamamak. Bayram arifesinde, çalıştığımız firmanın üretim müdürü, taşeron olarak iş verdikleri tüm atölyeleri gezerek ücretlerin neden geç verildiğini anlatan toplantı yapıyordu. Sıra bizim çalıştığımız atölyeye geldi. Konuşmaya “Arkadaşlar hepimizin suratından anlıyorum ki bu durumdan hoşnut değilsiniz. Hele biz hiç değiliz. Bilmediğiniz şeyler var” diyerek başladı. “Artık tekstil sektörü eskisi gibi kazanç getirmiyor. Müşteriler azaldı. Biz firma olarak yurtdışında yeni müşteriler arıyoruz. Gece gündüz sizler için, ekmeğiniz-

den olmayın diye uğraşyoruz. Bakın ben ailemle tatile çıkacaktım. Bir gün erteledim sizler için” diyerek sözlerini bitirdi. Gelelim işin aslına. Firma her yıl kâr oranını artırıyor. Yani anlatıldığı gibi bir durum söz konusu değil. Atölyelere gelen işlerin adetlerinden bile anlayabiliyoruz. Her yeni model bir öncekinden daha yüklü oluyor. Bizler gece gündüz mesai yapıyoruz. Firma uluslararası çalışıyor. Ukrayna, Rusya, Türkmenistan, Norveç gibi ülkelere pahalı kaban, mont, kürkleri dikiyoruz. Son beş yılda bu ülkelere en az birer tane fabrika daha kuruldu.

Anlayacağınız patronlar bizim sırtımızdan, alın terimizden servetlerine servet katarak lüks içinde yaşarken biz işçiler en büyük lüksümüz olan bayram tatilinde köyümüze, eşimizin, dostumuzun, sevdiklerimizin yanına dahi

gidemiyoruz. Ama patronlar istedikleri şeyleri zevkle yapabiliyorlar. Bu böyle gitmemeli. Tüm sektörlerdeki işçiler olarak örgütlenmeli, insanca yaşamak için bu saçma, insanlık dışı kapitalist sömürü düzenini yıkmalıyız. ■

Haklarımı Aldığımı UID-DER'e Bildirmek ve Teşekkür Etmek İsterim

■ Hakkını almayı başaran eski bir Zeki Triko işçisi

2003 yılında çalışmış olduğum firmada (firma adı Zeki Triko) 8 yıl çalıştım. 2009 tarihinde sebepsiz yere işten çıkarıldım ve kıdem tazminatım dâhil hiçbir hakkımı vermediler. Tabii ki ben öncesinde UID-DER'le tanıştığım için başımı öne eğip gitmedim ve mahkemeye başvurdum ve haklarımın takipçisi oldum. Davam sonuçlandı, ben kazandım, tüm alacaklarımı da aldım. UID-DER'le bu mutlu haberi paylaşmak istedim. Bana yardımcı olan arkadaşlara çok ama çok teşekkür ederim. UID-DER'i çok ama çok seviyorum.

YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ, YAŞASIN UID-DER!

Mücadele Ettim, Kazandım

■ Kırac'tan bir işçi

Kırac'ta bir fabrikada çalışıyordum. Yoğun iş temposunun olduğu, işçinin değerinin olmadığı, lavaboya bile gitmek için can çektiği bir yerde çalışıyordum. Deneimsiz bir ortamda, sağlıksız şartlarda, sistemin emekçilere dayattığı koşullarda çalışıyorduk. Ben nispeten biraz daha iyi, 8 saat çalışıyordum. Ama uzun zamandır üzerimde bir mobing uygulamasıyla karşı karşıya idim, haklarımı ödememek için uğraşıyordu patron. Farklı farklı işlerde çalıştırıp yıldırma çalışıyorlardı. Bir gün bölüm sorumlusu ile son noktaya geldik ve işten çıkarıldım. Ama benden ihbar süremi çalışmam istediler, çünkü ihbar tazminatı ödemek istemiyorlardı. Ben de bunu kabul etmedim. Yılmadan mücadele ettim, gerekli olan yerlere başvurdum, ağır aksak da olsa süreç ilerledi ve son noktada patron temsilcileri 15 gün sonra beni arayarak gidip haklarımı almamı söylediler. Patronların lüks yaşamlarına karşı çıkalım, açlıktan ölmek için mücadele edelim. O yüzden diyorum ki BİZ EMEKÇİLER ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYİ ELLERİMİZLE ÖRDÜĞÜMÜZ GÜN ZAFERE ULAŞACAĞIZ. ■

Paraya tapan ve insana önem vermeyen kapitalist düzende işçiler, patronların kâr hırsının kurbanı olmaya devam ediyorlar. Her gün onlarca iş kazası meydana geliyor. Bu kazalarda yüzlerce işçi yaralanırken, en az 5-6 işçi de yaşamını kaybediyor. 6 Eylülde Torun Center inşaatında 10 işçi daha yaşamını kaybetti. Patronlar göz göre göre işçileri ölüme gönderiyorlar, cinayet işliyorlar. Elbette bu cinayetleri durdurabiliriz. Tüm üretimi biz işçiler yapıyoruz, eğer birleşirsek tüm hayatı durdurabiliriz. Yani bizler olmadan patronlar bir hiçtir. Yandaki şiir, Soma'da 301 madencinin katledilmesi sonrasında yazıldı. Torunlar Center'da 10 işçi kardeşimizi kaybettiğimizde içimizdeki öfkemiz daha fazla büyüdü. İnanıyoruz ki, biz işçiler birleşirsek öfkemizi içimize atmayacak ve öfkemiz içimizi değil patronların düzenini yakacak!

İçimize Dolduruyoruz Öfkemizi

Bir gündüz vakti geldi ölüm
Yeraltı karanlığında
Çiçeği burnunda gencecik delikanlılar
Ve babalar düştü birer birer
Kömür rengiydi bedenleri

Bazıları ilerliyordu
Duman sarmıştı her yeri
Dermanları kalmamış yorgundu bedenleri
Yığılıp kaldılar oracıkta
Sırt sırta omuz omuza
Hep birlikte gittiler ölüme

Ölülerini dahi kendileri çıkarıyordu
Teker teker
İniyordu yamaçtan ellerde sedyeler
Annelerin kucağında çocukları
Göz yaşları çarpıyordu yanaklarına
Dağların arasından çığlıklar yükseliyordu

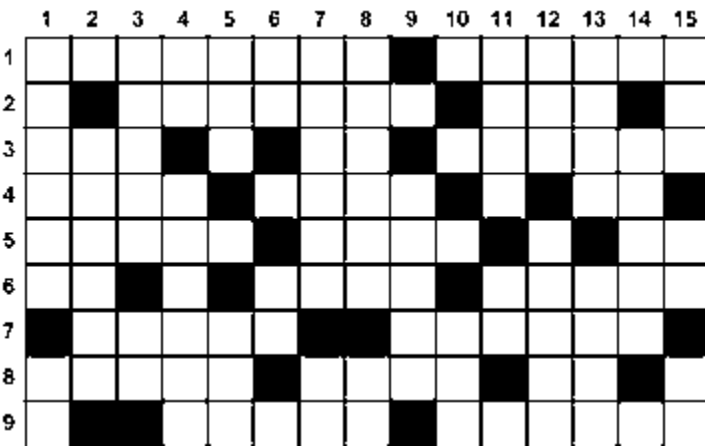
gökyüzüne
Yumruklarıyla çöktüler ağzımıza
Boğazımızı siktılar kestiler çığlığımızı

İçimize dolduruyoruz öfkemizi
Biriktikçe birikiyor
Ağlamak sızlanmak dindirmiyor acımızı
Sesimize karşılık ses
Elimizi tutacak el
Acımızı paylaşacak yürek istiyoruz

İçimize dolduruyoruz öfkemizi
Biriktikçe birikiyor
Ağlamak sızlanmak dindirmiyor acımızı
Sesimize karşılık ses
Elimizi tutacak el
Acımızı paylaşacak yürek istiyoruz

Gebze'den bir işçi

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Eski Ali Sami Yen Stadı yerine yapılan ve 6 Eylülde meydana gelen iş kazasında 10 işçinin katledildiği inşaatın sahibi şirketler grubunun adı. İş cinayetlerinin en çok gerçekleştiği sektörlerden biri.
2. Beylik. Argümentin kısaltması.
3. Sosyal medya üzerinden, üzerine bir kova buzlu su dökmeye dikkat çekilen hastalık. Favori. Koruma aracı.
4. Eylem. Matematikte 1'den ve kendinden başka sayıyla bölünemeyen sayı. Faşist Almanya'da katliamcı olan Nazi hücum kitabı.
5. Sayısı azalmak. İçme suyu ve atık suyun dezenfeksiyon işlemlerinde kullanılır. Kuzu sesi.
6. Kaya kelimesinin sessizleri. Türkiye Atom Enerjisi Kurumu'nun kısaltması. Birbirini kesen demiryolu kavşağı.

7. Bir bölgenin ortalama hava koşullarıyla beliren durumu. Mecidiyeköy'de 32 kattan düşerek 10 işçinin ölümüne neden olan asansör sistemi.
8. Atletizmle uğraşan sporcu. Büyük kız kardeş. Akıl.
9. Maddelerin yapısını, bileşimini, birbirine, analizini, sentezini ve elde edilme yollarını inceleyen bilim dalı. Sebze bahçesi.

Yukardan Aşağıya

1. Ulaşım yollarında bulunan taşıt ve yayaların tümü. Bulgurdan yapılan sulu pilav.
2. Bir kömür türü.
3. Tasvir. Kilolitre'nin kısaltması.
4. Karın şişliği. Siyah telekli, uzun gagalı, uzun bacaklı, büyük, beyaz, göçmen kuş.
5. Dünya'nın en uzun nehri. İtici neden, güdü.
6. Lavrensiyum elementinin simgesi. Ticari markaları belirtmek için kullanılan kısaltma.
7. ABD'nin Rusya'ya komşu en kuzeyindeki eyaleti. Dünya'nın uydusu.
8. Küçük kitap, broşür. Baryumun simgesi.
9. Yerel.
10. Laboratuvarın kısaltması.
11. Kuran'da bir sure. Bir nota.
12. Şark kelimesinin ünsüzleri. Dünyaca ünlü Fransız roman yazarı Albert "..."
13. Hrant Dink'in yayın hayatına başlattığı gazete. Ayrıcalıklar bakımından yukarıdan aşağıya doğru kesin ölçülerle sınırlanmış bulunan, en koyu biçimiyle Hindistan'da görülen toplumsal sınıfların her biri.
14. Çok az kaldı anlamında bir sözcük.
15. Lezzet. Notada durak işareti. Genişlik.

Geçen Ayın Çözümü

İşçilerin Sordukları / 28

Ergonomi nedir, işyerinde çalışma ortamı nasıl düzenlenmelidir?

İşçiler, 24 saatlik günün neredeyse üçte ikisini işyerlerinde ve yoğun bir biçimde çalışarak geçiriyorlar. Uzun yıllar boyunca sürdürülen çalışma işçilerin fiziksel ve ruhsal sağlığını derinden etkiliyor. Ancak çoğu zaman çalışma koşullarının işçi sağlığına etkilerinin anlaşılması uzun yıllar almaktadır. Bu nedenle işçinin bedeninde kalıcı hasarlar ve ağrılar oluşmadan önlem alınması, çalışma ortamının insan sağlığına uygun olması gerekir.

Kapitalizmin reva gördüğü çalışma koşulları nedeniyle işçilerin sağlıkları bozuluyor ve ortalama ömürleri kısalıyor. Uzun yıllar önce işçiler bu durumu değiştirmek için mücadeleler verdiler ve vermeye de devam ediyorlar. İşçilerin verdiği mücadeleler neticesinde patronlar çalışma ortamlarını düzenlemek zorunda kalıyorlar. Ergonomi, işyerlerinde işçilerin sağlığını ve güvenliğini tehlikeye atacak çalışma koşullarının iyileştirilmesi ile ilgilenen bilimdir. İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu'na ve yönetmeliklere göre işyerinde işin ve çalışma koşullarının ergonomik açıdan işçiye uyumlu planlanması gerekir. İşyerlerinde gürültüden aydınlatmaya, ısınmadan havalandırmaya, titreşimden el aletlerine, makine tezgâhına ve iş ayakkabısına kadar her şeyin işçinin sağlığını ve güvenliğini tehlikeye sokmayacak nitelikte olması gerekiyor.

Ama patronlar maliyetli buldukları için kanunda ve yönetmeliklerde zorunlu tutulan sınırlı önlemleri bile almıyorlar. İşçiler uzun saatler boyunca aynı işi sürekli ve hızlı bir şekilde yapmaktan dolayı ciddi sağlık sorunları yaşıyorlar. Meslek hastalıkları ve iş kazalarıyla karşılaşılıyorlar. Patronlar işyerlerinde işi ve çalışma koşullarını işçiye uyumlu yapmak yerine işçiye işe ve çalışma koşullarına uyum göstermeye zorluyorlar. Bu yüzden kendi sağlığımızı ve hayatımızı korumak için hangi koşullarda hangi önlemler alınması gerektiğini bilmeli ve hakkımızı aramalıyız.

Çalışma ortamının ergonomik bir şekilde düzenlenmemesinin işçiye zararları nelerdir?

İşin ve çalışma koşullarının işçilere uyumlu bir şekilde planlanmaması işçiler için meslek hastalığı ve iş kazası demektir. Yaptığımız işe bağlı olarak ellerimiz, kollarımız, bileklerimiz, omzumuz, boynumuz, başımız, kulaklarımız, gözlerimiz, belimiz ve ayaklarımız sürekli olarak zarar görür. Özellikle tekrarlı yapılan hareketler, ağır yük kaldırma, sürekli ayakta ya da oturarak çalışma, gürültü, ortamdaki toz ve kimyasallar işçi sağlığını olumsuz yönde etkiler. İyi düzenlenmemiş ve makinelerle sıkışık bir biçimde doldurulmuş çalışma ortamlarında işçiler sürekli olarak eğilme,

cisimlere çarpma, yanlış pozisyonda durma ya da oturma, zararlı kimyasallar soluma gibi sıkıntılar yaşıyorlar.

Mesai bittikten sonra vücuttaki yorgunluk daha serivesteyken başlıyor. İlk zamanlar bu yorgunluk ağrılar ve sızılar halinde olurken zamanla hastalığa dönüşüyor. Çalışma alanının ergonomik açıdan düzenlenmemesi görme bozukluklarına, işitme kaybına, eklem hastalıklarına, bel ve boyun fıtığına, ayaklarda ve bacaklarda dolaşım bozukluklarına, akciğer rahatsızlıklarına ve psikolojik sorunlara kadar bir dizi sağlık sorunlarına neden oluyor. Örneğin alçak bir tezgâhta çalıştırılan uzun boylu bir işçi, sürekli eğildiği için bel ve boyun ağrıları yaşayacak, zamanla omurgasında kalıcı rahatsızlıklar oluşacak ve işçinin yaşam kalitesi düşecektir. Sürekli olarak ağırlara maruz kalmak işçinin ruh sağlığını ve sosyal yaşantısını etkileyecektir.

Bu ve buna benzer rahatsızlıkları önlemek için sadece çalışma koşullarının ve yapılan işin ergonomik açıdan planlanması yetmez. İşçilerin dinlenebilmeleri için molların da yeterli ve düzenli bir şekilde uygulanması gerekir. Aynı zamanda çalışma saatlerinin uzun olmaması ve işin aşırı hızlı, tekrarlı yaptırılmaması gerekir. Oysa işçiler fazla mesailerle birlikte 12 saat ya da üzerinde çalışıyorlar. Bu durum, işyerindeki koşulların düzeltilmesi için vereceğimiz mücadelenin aynı zamanda iş saatlerinin düşürülmesini de kapsamaması gerektiğini gözler önüne seriyor. ■

İşçiler Ölüyor, Sermaye Büyüyor, AKP İzliyor!

6 Eylülde İstanbul Mecidiyeköy’de yapımı süren Torunlar İnşaat’ın asansörü 32. kattan zemine çakıldı ve 10 işçi kardeşimiz yaşamını kaybetti. 10 işçi ailesinin evine ateş düştü, acı ve gözyaşı yürekleri dağladı. Aynı inşaat ta daha 5 ay önce 19 yaşındaki Erdoğan Polat iş kazası geçirerek yaşamının baharında ölmüştü. Ama gerekli iş güvenliği tedbirleri alınmadı ve daha büyük bir kazaya davetiye çıkartıldı. İşçilerin sağlığı ve güvenliği patronun umurunda değildi, onun için önemli olan binanın bir an önce bitmesi, satılması ve kârın cebe indirilmesiydi. Bu nedenle katliama göz yumuldu.

Bu işçi katliamının sorumlusu olan şirketin patronu Aziz Torun’un tek derdi şirketinin ticari itibarıydı. Kameraların karşısına geçip işçileri suçladı ve şirketin itibar kaybetmesine izin vermeyeceklerini açıkladı. İnsan demeden edemiyor; itibarınız batsın! 10 işçi paramparça olmuş, ölen işçilerin yakınları ve milyonlarca insan acıya boğulmuşken, Aziz Torun utanıp sıkılmadan “Biz eğitimleri versek de çalışanların aynı hassasiyeti göstermediğini de biliyoruz” diyebiliyordu. İnsan pes diyor; insanda biraz izan ve vicdan olur, ama ne gezer! Torunlar İnşaat’ın sahibi paraya tapan kapitalist sistemin ürünüdür. Böylece bir kez daha kapitalist kâr düzeninin ne kadar alçak, ne kadar paragöz, insana değer vermeyen bir sistem olduğunu görmüş olduk.

Kâr hırsı patronların gözünü öyle bir bürümüş ki, onlar için işçilerin ölmesi yalnızca bir ayrıntıdır. Onların bambaşka bir dünyaları ve farklı duyguları var. Lüks arabalarının çizilmesine üzüldükleri kadar işçilerin ölmesine üzülmüyorlar. İşçilerin ölmesi ve medyada gündeme gelmesi onlar için işin durması ve sahip oldukları şirketlerin hisse senetlerinin borsada değer kaybetmesi anlamına gelmek-

tedir ki, onlar için bu daha önemlidir. Dur durak bilmeyen iş kazaları ve işçi ölümleri bu gerçeği gözler önüne seriyor. 2014’ün yalnızca ilk 9 ayında 1300’e yakın işçi iş kazalarında yaşamını kaybetti. Bunların 300’ü inşaat işçisiydi. Bu kadar işçi ölmesine rağmen patronlar kollarını kıpırdatmıyor, aileleriyle birlikte lüks yaşamlarına devam ediyorlar. AKP hükümeti ise işçilerin ölmesini seyrediyor. Acaba bu ölenler işçiler değil de patronlar olsaydı durum yine aynı olur muydu?

2002 ilâ 2014 arasında 14 binden fazla işçi iş kazalarında ölüme gönderildi. Bu durumun savaştan ne farkı var? İş güvenliği önlemleri alınmayarak cinayete davetiye çıkartılıyor. Bu cinayetlerin sorumlusu patronlardır. Her gün ortalama 5 ya da 6 işçi iş kazası geçirerek iş cinayetine kurban gidiyor. Soma’da 301 maden işçisi toplu olarak katledilmesine rağmen, ne patronlar ne AKP hükümeti bir adım attı. İş güvenliği önlemlerinin alınıp alınmadığını denetlemesi ve alınmadığı takdirde yaptırımlar uygulaması gereken AKP hükümeti, sorumluluğu üzerinden atıyor. Torunlar İnşaat’taki katliamdan sonra konuşan Çalışma Bakanı Faruk Çelik, sanki sorumlu AKP ve kendi bakanlığı değilmiş gibi, “neden bizi suçluyorsunuz?” diye sorabiliyor. Hesap vermesi gerekenlerin soru sorma hakkı yoktur. AKP hükümeti sıkı bir denetim yapıp ağır cezalar getirsin, bakın o zaman güvenlik önlemleri nasıl alınıyor. Ancak AKP’nin böyle bir derdi yoktur.

AKP’nin tek derdi ekonominin büyümesidir. Patronlar ile AKP arasında bir anlaşma vardır. İnşaat sektörü, AKP’nin çok övündüğü ekonomik büyümenin lokomotifidir. AKP hükümeti ve belediyeleri, her türlü kuralı, kanunu çiğneyerek inşaatlara izin veriyorlar. Arazileri talana açıyorlar. Böylece patronları alabildiğine zengin ediyor, karşılığında ise kendi paylarına düşeni fazlasıyla alıyorlar. Rantı ve yağmayı paylaşmaya dayanan bu kirli ilişkinin çarpıcı örnekleri var. Meselâ AKP’nin oy toplamak için dağıttığı bedava kömürleri, 301 işçinin katili olan Soma Holding sağlıyordu. Bedava gıda maddelerini sağlayan şirketlerden biri ise Torunlar Gıda’dır. Yani işçilerin katili Torunlar İnşaat’ın sahibi Aziz Torun! Patronlar ile AKP arasındaki bu ilişki nedeniyle, AKP katil patronları korumak için seferberlik ilan ediyor.

İş kazaları ve iş cinayetleri işçi sınıfımızın en büyük sorunlarından biridir. Bu konuda duyarlılık oluşturmak amacıyla bir kampanya yürüten derneğimiz UID-DER, “İş Kazaları Kader Değildir, İşçi Ölümünü Durduralım!” sloganıyla yüz binlerce emekçiye ulaşmış, 100 bini aşkın imza toplamıştı. Ve bu imzaları işçilerin sesini duyurmak amacıyla Meclis’e de ulaştırmıştı. Süregiden iş kazaları ve iş cinayetleri, derneğimizin kampanyasının ne denli önemli olduğunu bir kez daha doğruluyor. Şunu hiç unutmamalıyız: İşçi sınıfı örgütlenip mücadele etmediği müddetçe, patronlar ve onların hizmetindeki hükümetler gerekli güvenlik önlemlerini almayacaklar. İş cinayetleri işçi sınıfı için yakıcı bir mücadele konusudur. Bu konuda yükseltilecek mücadele ise, kapitalist sömürü sistemini hedef almadan asla amacına ulaşamaz! ■

